

Se nu stiger solen...

...af havets skød. Sådan starter en af salmebogens meget kendte salmer. I mine øjne en meget smuk salme, da den med sine ord og melodi formår at udtrykke det håb, som i en udfordrende tid nogen gange kan være det eneste lille lysstrejf vi har. Men vi har det lysstrejf!

Altid, og uanset hvor mørkt havet end er, så ved vi at solen igen stiger op af havet i morgen, og spreder lys til os alle.

Denne tid med Coronavirus har lige pludselig forandret vores verden. Den faste og trygge hverdag fyldt med gøremål, planlagte begivenheder, glæder og bekymringer som vi kender dem, fik pludselig sprængt rammerne, og med ét skulle vi forholde os til en uvirkelig og fremmed situation. Vi skulle alle være fælles om at gå hjem og holde distance. Alle forsamlinger, alle aktiviteter, alt program blev aflyst. Skoler, uddannelsesinstitutioner, arbejdspladser er lukket ned, og det er kun de vigtigste funktioner der stadig bliver varetaget. Det er vores nye dagligdag.

Det er ikke let at opleve at ens verden bliver vendt på hovedet. Det er ikke let at få en helt ny og meget anderledes dagligdag til at køre derhjemme eller på arbejdspladsen. Det er ikke let at være i en tilstand af magtesløshed. En tilstand hvor man meget let føler sig lille og sårbar. Det kan faktisk være rigtig svært. Især når man ikke kan gøre det man måske normalt vil gøre i den situation.

At være magtesløs er svært, men magtesløshed er et vilkår i livet. Der er ting som vi ikke kan styre og kontrollere, om vi vil det eller ej. Den erkendelse gør det dog ikke lettere at være i.

Jeg oplever at min vej som jeg kender den pludselig er forandret. Jeg skal finde nyt fodfæste og det er svært hvis jeg er trådt ud i kviksand. Så er der kun ét at gøre. Ligge sig fladt ned og ikke kæmpe imod.

Tilstanden fordrer at jeg slipper grebet og accepterer at jeg er magtesløs. En af mine venner huskede mig på denne meget enkle påmindelse: Jeg kan ikke! Nogen kan. Lad nogen!

Jeg er på Herrens mark. Det er et rigtig godt sted at være, men det er ikke et let sted at være!

Når jeg er der, erkender jeg, at jeg ikke kan selv. Men jeg ved at den der bærer, min Gud, Faderen, Sønnen og Helligånden, kan. Jeg skal lade Gud bære, alt det jeg ikke selv kan. Hvordan gør jeg det?

Jeg ligger mig fladt ned. Overgiver mig i hænderne, og hviler i troen og håbet. Troen og håbet kan jeg dele med alle andre, også selvom vi er adskilt. Troens kraft er stor, og vi er alle i samme båd.

Et ord, en tanke, en sang, en bøn. Det kan vi alle hver for sig, og derved samles i troens kraft.

”For når jeg er magtesløs, så er jeg stærk” står der i Andet Korintherbrev.

Biskopperne har foreslået at alle landets kirkeklokker ringer kl. 17.00 hver dag. Så vi alle på det samme tidspunkt kan samles i tanker, og i bøn om, at solen snart igen stiger op af havets skød.

”Se, da stiger solen af hav på ny, alle dødens skygger for evig fly; o for sejrjubel, for salig lyst; Lyset stander stille på livets kyst!”